VYTRVAŤ VO VIERE

Druhý prázdninový týždeň sa ihrisko na Poštárke premenilo na Rímsku ríšu obklopenú hradbami, barbarmi, nedočkavým ľudom na čele s cisárom Nerom. Na začiatku celého diania, sme sa najprv zadelili do desiatich skupín, ktorú mal na starosti jeden alebo dvaja animátori. Okrem súťažných skupín nám fungovala aj škôlka pre malé deti, ktoré mali na starosti tri šikovné animátorky. Každá skupina mala vlastný názov, typickú vlajku, štíty, ba dokonca aj meče. Tie slúžili na obranu pred vojakmi nerovej armády. Ich cieľom bolo presvedčiť ľud krutým týraním, aby sa vzdal kresťanstva. Lenže deti sa nevzdali, utekali pred barbarmi čo im sily stačili. Barbari im liali kečup na hlavu a takýmto spôsobom nútili deti vzdať sa svojej viery. Našťastie to všetci vydržali a ešte dlho po tábore sa tešili z toho, že mali toľkú odvahu a výdrž.

Hlavnou myšlienkou celého tábora bolo vytrvať vo viere a uvedomiť si, aké to pred niekoľkými storočiami naozaj bolo. Celú atmosféru Ríma nám dotvárali aj scénky, na ktoré sme sa stále tešili. Každý deň sa program začínal o 9.00 a končil o 16.00 vrátane dvojhodinovej obedňajšej pauzy, kedy sa deti mohli ísť najesť domov a my sme mali čas si trocha oddýchnuť a nabrať síl. Počasie nám až na jedno upršané popoludnie doprialo veľa teplých lúčov, čo sa podpísalo aj na skvelej atmosfére , ktorá medzi nami bola. Súťažné, usmievavé tváre sa do hier púšťali s nadšením a s cieľom vyhrať. Navzájom sa povzbudzovali a spolu sa tešili z každého malého úspechu.

Jedno dopoludnie sme dokonca strávili aj menšou túrou na lúku za kalváriu, kde program pokračoval ďalej a skupinky súťažili proti sebe. Počasie bolo vyčerpávajúce, ale deti mali stále veľa energie, tak bola vyhlásená súťaž o najtichšiu skupinku. A zrazu všetko stíchlo na toľko, že sme mali pocit akoby všetko zaspalo. Na obed sme sa vrátili do nášho Ríma a program po obednej pauze pokračoval ďalej. Dni sa končili aj začínali spoločnou modlitbou a veľmi nechceným odchodom domov. Posledný deň sa situácia v Ríme natoľko zmenila, že sám cisár sa nechal pokrstiť pápežom v rieke a nasledovala spoločná slávnostná svätá omša . Bodku za celým táborom dotvorila spoločná diskotéka a vyhodnotenie súťaží so sladkou odmenou.

Daniela Krupová

STRETKÁ

CHLAPČENSKÉ STRETKÁ

Meno a priezvisko animátorov	Ročník
Lukáš Závodník Erik Bouška	3. ročník
Martin Juríček Dominik Spišák	4. ročník
Kamil Matta Tomáš Varholík	5. ročník
Jozef Kšonžek Dominik Hoľpit	6. + 7. ročník
Peter Rusnák Jakub Groholť	8. ročník
Jozef Pavúk Vlado Olej	9. ročník
Dominik Dolhý Oliver Zajac Nikolas Kostka	Hokejbal

DIEVČENSKÉ STRETKÁ

Meno a priezvisko animátorov	Ročník
Danka Krupová, Frederika Litavcová	3. ročník
Nikola Litavcová, Nikola Harničárová	4. ročník
Katka Jurčišinová, Marianka Feceková	5. ročník
Patrícia Džundová, Beata Cundrová, Janka Kusendová	6. ročník
Janka Balaščáková, Peťka Džundová	6. ročník
Mária Gajdárová, Iveta Štalmachová, Erika Pivovarníková	7. +8. ročník
Mária Jusková, Erika Kažimírová	7. ročník
Zuzka Ištoňová, Nikola Kurtyová, Klaudia Orlovská	8. ročník
Anička Paňková, Nikola Mihalčinová	8. ročník
Tonka Labašová, Katka Balážová	9. ročník

PoBaVi.sk

SDB BARDEJOV

1. číslo ročník V. mesačník saleziánskej rodiny v Bardejove

UŽ TO ZAČÍNA....

Prázdniny sa nám pomaly skončili, začal september a časopis saleziánskej rodiny v Bardejove PoBaVi tu je opäť. Stále čierno-biely a stále na vysokej úrovni.

Ako ste si už určite niektorí všimli, redaktori sa nám pozmenili. Niektorí odišli, nové sily k nám zas prišli. Taktiež sa nám zmenil grafik, editor a nakoniec aj šéfredaktor z dôvodu odchodu našej starej šéfredaktorky na vysokú školu. Čo je však dôležité, aj tento nový tím je pripravený spolu s ďalšími mladými z oratka, aktuálne písať o najnovších udalostiach v Bardejove, týkajúcich sa saleziánskej rodiny. Čo sa týka rubrík nastali iba dve zmeny. Od októbrového čísla Vám začneme predstavovať animátorov z nášho strediska a mýty o don Boscovi vystrieda rubrika, ktorá sa bude venovať celkovému don Boscovmu životu. Verím, že aj tento ako ten minulý dotiahneme do úspešného konca. Nedá mi nespomenúť, že s ukončením prázdnin je spojené aj znovuotvorenie oratka. Aj tento rok sú v oratku pre deti od 3.ročníka pripravené stretká na ktoré animátori deti srdečne pozývajú. .Od septembra opäť začínajú detské omše, mládežnícke omše a mnohé iné. Na výber tu je toho naozaj dosť . S Božou pomocou všetko vyjde a ja tu na konci tohto ročníka budem ďakovať za všetky vydarené akcie.

Lukáš Závodník

ZAČNEŠ MILOVAŤ, AJ KEĎ JE TO NEZMYSEL?

Tešil som sa ako malé dieťa na prvé minúty prázdnin a namiesto tešenia prišiel dlhý mesiac chladných, odporných dažďov. Už som dosť starý na to, aby som sa na niečo tešil, a predsa ma Boh schladil. Ale neschladil iniciatívu našich animátorov pracovať a súťažiť...

Veľmi si vážim zápal našich animátorov aj vedúcich, keď počas daždivých dní vedeli pre deti vymýšľať hry a žiť v nádeji, že nasledujúci deň bude krajší. Ale práve naopak, bol horší ako predchádzajúci, a predsa ich to nezlomilo. Verili, že to bude lepšie. Verili až tak, že prišli letné horúčavy, v ktorých sme sa museli ochladzovať.

Naša láska je plná nezmyslov, keď snívame a keď povolíme túžbu fantázii, koľko nezmyslov nám napadá... Nie je krásne mať na chvíľu fantáziu a romantiku? Nie je dobre mať na chvíľu aj iný svet? Je to dobre, ale vráťme sa na zem, začína školský rok. Čo vám chcem popriať na začiatku školského roka? Aby ste boli zakotvení v realite, v realite života. Prežili ste jarmok, okúsili burčiak, pečenú klobásu, zatočila sa vám hlava. Ale ja dúfam, že ste nestratili smer. Realita je, že musíte ísť do školy, stretnúť sa so spolužiakmi, a to je pekné. Tiež, že sa začínate učiť, trápiť... Realita je aj to, že vás budú skúšať. To všetko však patrí k životu. Máte právo sa tešiť, kričať... A máte aj právo obetovať sa. Chcem vám povedať, Boh má s vami veľké zámery a chce vám dať všetko ako dobrý Otec.

Väčšina z nás žije v túžbe, že je jedinečný a zdá sa to niekedy až nezmyselné... Nie všetci ma chápu čo robím, prečo to robím a nemusia ma chápať ani moji spolužiaci a rodičia. Nemusím sa chápať ani ja sám. Nie všetko je možné pochopiť rozumom. Sú veci, ktoré chápe iba srdce. A preto hovorím o nezmyselnosti. Keď sme starí, možno závidíme mladým ich úsmev, túžby... Majme odvahu im priať! Aj keď z rozumného hľadiska je to možno nezmysel.

Tiež vám prajem, začnite tento školský rok s horúcou túžbou po poznaní seba, svojho vnútra, priateľov. Aby ste spoznávali svoj život, a tak sa nemuseli učiť len v škole, ale sa aj naučili otvárať svoje srdce a prijímať to, čo nám ponúka Boh. Poviem vám, bez lásky by sme nechodili ani do školy, ani by sme neboli animátormi. Práve LÁSKA je najväčší nezmysel.

Niektoré veci porozumie iba srdce. Rozum nechápe. Rozum hľadá výhovorky a srdce hľadá dôvody ako to dosiahnuť.

o. direktor Tóno Červeň, SDB

REDAKČNÁ RADA:
Šéfredaktor: Lukáš Závodník
Redaktori: Zuzana Ištoňová, Patrícia Džundová, Oliver Zajac, Mária Gajdárová, Nikola Kurtyová
Grafik: Erik Bouška **Editor:** Ivo Štofej SDB

A VRAJ JE HISTÓRIA NUDNÁ...

Máte radi dejepis ? Pre mňa je to srdcovka, pre väčšinu z detí asi len ďalší nudný školský predmet. Veď načo sa učiť o niečom čo už bolo dávno a v praktickom živote nijako nevyužijem, že ? A predsa, ak by ste sa spýtali detí ako bolo na prímestskom tábore, tak sa Vám dostane len tých najpozitívnejších ohlasov a odpovedí. Či egyptský úvod, rímsky prechod medzi dvoma letnými mesiacmi i naše, slovanské ukončenie prázdnin na Veľkej Morave, bolo plné skvelých zážitkov, scénok, súťaží, obedov a kofoly, mnoho iného, ale hlavne skvelej atmosféry. A vraj je história nudná...

Začínalo sa hneď z ostra. Už prvý prázdninový týždeň sa animátori spolu s deťmi ocitli v krajine ležiacej na rieke Níl. Krajine pyramíd, nekončiaceho piesku a faraóna Pipca. Trošku chybou logistiky sme sa do Egypta vydali v období dažďov, a tak sa stávalo, že miesto piesku sa egyptský ľud boril blatom a miesto šatiek proti slnku sa používali pršiplášte proti dažďu. Komu sa nelení, tomu sa zelení je síce slovenské príslovie, platilo ale stopercentne aj v ďalekej Afrike a po troch dňoch úmornej práce na budovaní hlavého mesta dostal ľud od svojho láskavého faraóna dar v podobe návštevy najväčšieho egyptského aquaparku. Vyšlo aj počasie a na množstvo skvelých zážitkov sa spomínalo ešte dlho po návrate. Okrem spomienok na ťažkú, ale o to krajšie zakončenú misiu vybudovať slávne egyptské pamiatky, si každý správny Egypťan domov odniesol fľaštičku s pieskom priamo z Údolia kráľov, kam odišiel napokon na zaslúžený odpočinok aj náš láskavý faraón.
Stará múdrosť hovorí, že Rím nebol postavený za jeden deň. Zrejme nepočítala s našimi silnými rímskymi rodinami, ktorým sa to v pondelok druhého prímestského tábora podarilo. Muselo sa podariť, špióni Romula a Rema, totižto, už hlásili prichádzajúci masívny útok barbarských kmeňov. Nasledoval teda trojdňový výcvik pod vedením hlavného generála a neskôr dokonca cisára Cézara Pančuru. Najprv výroba zbraní a brnení, neskôr fyzický tréning a napokon vo štvrtok, v predvečer bitky, záverečná previerka v rímskom opevnení pod hradom Stará Ľubovňa. Krásne počasie, priam romantický pohľad na bojové pole, nastúpene rímske légie a cisár vynímajúci sa na svojom honosnom balkóne. Pozorovateľ, ale necítil to napätie, ktoré vládlo v prvých radoch. Až prišiel rozkaz útočiť. Dve armády sa stretli. Predháňali sa v statočnosti a presnosti hodu vodných balónov. Hoci sa barbari snažili čo im sily stačili, na vojakov a vojačky s pyšnou orlicou na vlajke a mocným panovníkom na balkóne, nemali žiadnu šancu. Tí, aj za cenu vlastnej obety, či obety animátorov ochránili rímske impérium, ba ho dokonca ešte zväčšili.

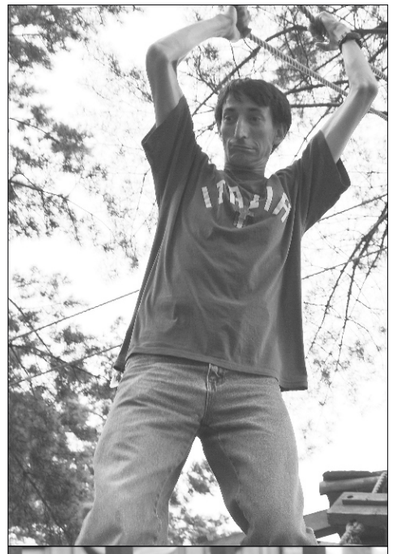

Počas každého tábora sa každý deň slúžila omša. Nič neobvyklé. Predstavte si, ale, že by ste túto omšu počúvali v latinčine. To by asi nebolo celkom podľa Vášho gusta. Tak sa náš národ slovanský musel predposledný prázdninový týždeň popasovať najprv s Franskou ríšou, následne vyslať do Byzancie prosbu o pomoc a aby skúšok nebolo málo veľkomoravský vládca Rastislav poveril svoj ľud aj úlohou ochraňovať Cyrila a Metóda, dvojicu, ktorá nám doniesla písmo a Božie slovo, v podobe určenej aj jednoduchému ľudu. Bolo by treba, ale ešte obhájiť to u pápeža, a tak sa Cyril a Metod pod ochranou ľudu vydali do Ríma, aby sa mohli spoločne so všetkými radovať s pápežovho schválenia a oslavovať možnosť slúženia svätých omši v jazyku, ktorému rozumieme všetci.
Tri krajiny, tri rôzne obdobia histórie ľudstva. Tri krásne týždne s množstvom nových kamarátov, zážitkov, zábavy a hier. Radostný návrat každé ráno do oratka, ale aj nostalgia a smútok pri lúčení. Aj také boli tohtoročné prímestské tábory. A vraj je história nudná...

Oliver Zajac

ROZHOVOR SO STANISLAVOM HURBANIČOM

Ako druhého vám predstavujeme ďalšieho nováčika v bardejovskej saleziánskej rodine Stana Hurbaniča.

Mohli by ste nám povedať niečo o Vašom doterajšom živote?

Pochádzam zo Záhoria, z malebnej dedinky Lozorno. Mám troch starších bratov, ktorí majú veľa detí, a preto keď prídem domov je to ako malé oratko.
Prvýkrát som stretol saleziánov práve tam a ani som o tom nevedel, keďže náš miestny kňaz bol salezián, ale za komunizmu sa o tom nehovorilo. Oslovil ma však jeho prístup k miništrantom a vtedy sa vo mne prvýkrát objavila taká túžba, že chcem byť ako on.
S túžbou stať sa kňazom som išiel študovať do Šaštína a tam som sa už so saleziánmi stretol naplno. Postupne ma však moja túžba po duchovnom povolaní prešla a začal som plánovať iný život. Až v maturitnom ročníku som uvažoval o vysokej škole a zrazu sa vo mne obnovila otázka „čo ak náhodou?“ a nedala mi pokoja až som podľahol a začala sa príprava na saleziánske povolanie .

Aké boli Vaše predchádzajúce pôsobiská?

Na kandidátskej príprave som bol tu v Bardejove, tak noviciát v Poprade, štúdia filozofie v Taliansku, potom som sa vrátil na Slovensko a nasledovala asistencia v Šaštíne. Po roku som odišiel do Humenného, kde som strávil dva roky. Po tomto krásnom období som odišiel študovať do Turína a teraz som tu.

Aká je Vaša úloha tu?

Som tu na diakonskej praxi, ktorá by mala trvať rok ako intenzívna príprava na kňazskú vysviacku. K tomu mi bude pomáhať moja prítomnosť v oratóriu hlavná náplň môjho času, a budem aj koordinovať aktivity ako vedúci oratória.

Čo patrí k Vaším koníčkom a záľubám?

Rád bicyklujem, zahrám si hokejbal, rád si niečo prečítam, chodím na turistiku s mladými. A samozrejme, že čas strávený s mladými je pre mňa nielen povinnosťou, ale príjemne prežitý čas .

O akú myšlienku by ste sa chceli podeliť s našimi čitateľmi?

Život venovaný iným napĺňa oveľa viac ako mať všetko a byť sám.

Zuzka Ištoňová

BOLO LETO

Čo sa s nami deje??? (...naozaj je to v poriadku???...)

V roku 1985 Slovenska televízia uviedla film Sexmisia... o 23:00... a ako bolo vtedy zvykom, s veľkou hviezdičkou uprostred obrazovky. Aj to bol signál pre menej chápavých rodičov, že ich deti by mali naozaj ísť spať. V roku 2001 televízia Markíza uviedla ten istý film v nedeľu popoludní o 14:00 ...ako rodinný film na nedeľné popoludnie...čo mal chudák rodič robiť???...
Pred dvoma- troma rokmi som na začiatku leta, sem tam pripomenul rozdiel medzi kúpaliskom, diskotékou, plesom a svätou omšou. Aj to bol signál pre menej chápavých, že do kostola plážové šaty, šortky, tielka na ramienka, priesvitné legíny a podobné športovo- rekreačné oblečenie nepatrí. Toto leto som to úmyselne nespravil. ...veril som vrodenej slovenskej inteligencii, že sú to jasné veci...
Dnes neviem..., alebo sme sem tam zablúdili a netrafili na kúpalisko..., alebo sa prestali rodiť inteligentné deti a dospelí sa od nich nakazili... ???

Ivo Štofej SDB

PO STOPÁCH DON BOSCA

Tento stĺpček je už tradične venovaný nášmu spoločnému priateľovi don, Boscovi. V uplynulom ročníku sa Panči venoval rôznym mýtom, ktoré sa vytvorili okolo nášho svätca. Postupne ich odhaľoval a odbúraval a takto dal vyniknúť pravdivejšiemu pohľadu na jeho osobnosť a poslanie. Keď som si postupne prechádzal tieto články, uvedomil som si, že don Bosco nie je žiaden mýtus, ale priateľ. A keďže je priateľ, chcem ho poznať takého aký je. Žiadna legenda nenahradí radosť s opravdivého stretnutia s ním.

O jednom takom stretnutí vám teraz nakrátko porozprávam. Spolu s mladými sme sa tieto prázdniny vydali na púť za Svätým Otcom do Madridu na Svetové stretnutie mládeže. Prvú zastávku sme si urobili na miestach kde sa narodil, žil a pôsobil don Bosco. A predstavte si aký pekný zážitok nás tam čakal. Saleziánska kronika totiž zaznamenáva pri dni 16. august 1815, narodenie malého Janka Bosca. My sme boli na tých miestach počas tohto výročia. A to ešte nie je všetko, pretože v ten deň sme slávili svätú omšu s hlavným predstaveným saleziánov donom Pasqualom Chavezom. Náhoda, či iba zhoda okolností? Ťažko povedať, no jedno je isté, že tento deň zostane pre nás výnimočný. Hlavný predstavený tu prišiel, aby slávnostne zahájil prípravu na dvojsté výročie narodenia dona Bosca. Vo svojom príhovore zdôraznil, že poznať don Bosca, študovať jeho históriu je nevyhnutné, ak ho chceme nasledovať opravdivo. Ak máme niekoho radi, tak ho chceme poznať. Preto tento prvý rok príprav bude zameraný na poznanie histórie dona Bosca. Nasledujúce roky budú venované pedagogike a spiritualite dona Bosca. Tento priestor v našom časopise bude z tohto dôvodu sledovať tematiky tejto prípravy.
Už len nakrátko sa zmienim o dátume narodenia dona Bosca. Vždy ma fascinovalo keď som počul výklad na týchto miestach, že tam kde teraz stojí veľká bazilika a obrovské saleziánske dielo, tam pred 196 rokmi nebolo takmer nič, ak nie len zopár domčekov, ktoré patrili do jedného hospodárstva. Miesto, ktoré bolo predtým svetu neznáme a bezvýznamné je dnes navštevované obrovským počtom pútnikov z celého sveta. Tam kde Boh nájde ochotné srdce, tam sa dejú veľké veci.

Stano Hurbanič

FORMAČNÉ OKIENKO

PRUDKÝ ŠTART

Skupina mladých sa vybrala na duchovné cvičenia. Povedali si, že je na čase so sebou niečo robiť.. Po štyroch dňoch duchovnej oázy pokoja sa vracali domov, keď jeden z nich hodil do pléna uštipačnú poznámku. Som zvedavý, koľko mi vydrží táto obnova ducha a ako dlho mi bude trvať, kým sa dostanem do starých koľaji. Veru, je to často tak. Tešíme sa, že sa vytrhneme z kolotoča všedných dní a keď sa už cítime ako tak dobre, tak zistíme, že sme opäť v kolobehu nových povinností každodenného života. Akoby v starých koľajach. Prázdniny nám uleteli ako mraky po búrke, našťastie mnohé zážitky ostali hlboko vryté v srdci i v pamäti.

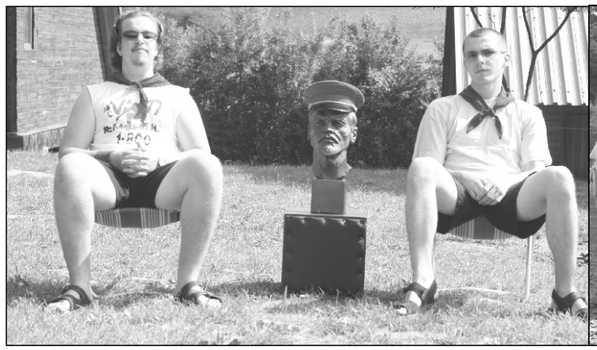
O Novom roku sa hovorí, že ako na Nový rok, tak po celý rok. Ak by to platilo aj o školskom roku, tak by sme mali začať naplno. V živote športovcov je zásada začať prípravu na sezónu v čas bez odkladania. Veď ak sa človek uspokojí s postojom odkladania vecí na zajtra, tak sa nikde nedostane. Nenastúpil by na štart a tým pádom by sa diskvalifikoval. Sú známe aj prípady vysokoškolákov, ktorý si prenášajú skúšky na nasledujúce semestre, až kým im to neprerastie cez hlavu. Mnohí animátori nastupujú na univerzitnú pôdu, tešia sa, že idú do „sveta“, ale vieme čo máme robiť? Niektoré rady sú nadčasové, a preto si ich pripomenieme: v prvom rade sa odporúča v novom prostredí skontaktovať so známymi, ak sú v tom meste saleziáni, alebo aspoň nejaké spoločenstvá je dobré o nich vedieť. Pod pojmom prudký štart sa rozumie aj začať študovať hneď od začiatku, aby sa človek postupne do toho dostal, nenakopil si učivá. Podstatné je zabezpečiť si kontinuitu duchovného života. Ísť do nového prostredia, neznamená zanechať osvedčené praktiky duchovného života, sviatosti, svätú omšu, ale je tu priestor na zladenie nových požiadaviek a tradičných hodnôt. Z týchto rád si občas môžu niečo vziať k srdci aj tí, ktorí idú za robotou do zahraničia.

Nástup na strednú školu mnohých často šokuje, zrazu zistia, že sú na nich kladené vyššie požiadavky. Skončili detské časy... Zapamätajme si, že kto chce rásť a vyzrievať, tak potrebuje zdolávať vyššie méty. Netreba sa uspokojiť s priemerom.

Jano, sdb

KOMUNIZMUS V ROKU 2011

Práci česť! Vždy pripravený! Pionier bráni mier! Kto stojí na chodníku, nebuduje republiku! Nie, nebojte sa, nezmýlil som si dobu. Len si spomínam na heslá, ktoré okrem iných odznievali na stredoškolskom tábore vo Viničkách. Pár starších animátorov s pomocou saleziánov sa totiž rozhodli, priblížiť dnešným mladým časy nedávno minulé, o ktorých môžu vedieť už len z počutia, alebo z kníh.
Po slobodných, nie však príliš demokratických voľbách už bolo jasné, že nie všetko bude také ružové, ako si viacerí mysleli. Nemali príliš na výber, stačil jeden sľub a už na druhý deň behalo po tábore vyše 100 pionierov, ktorým predseda táborovej strany Jozef Pavukovič spolu s podpredsedom a ďalšími straníckymi funkcionármi rozdali červené šatky hrdo zdobiace ich modré pionierske tričká.
Teraz nastal čas na preverenie ich šikovnosti, zdatnosti a múdrosti. Pri turnaji pod názvom Pioniersky samopal museli siahnuť až na dno svojich síl, aby dokázali, že si svoj titul ozaj zaslúžia. Všetci tí, čo mali záujem o výlet na kúpalisko, mali večer možnosť podať si žiadosti o vycestovanie do zahraničia. A keďže sa sviatok 1. máj nezadržateľne blížil, nastal čas na prípravu a výzdobu tábora. Bolo oku lahodné vidieť, ako zanietene sa do prípravy zapojili aj mladé rodinky, ktoré boli súčasťou tábora. Na prekvapenie všetkých sa do večerného slávnostného sprievodu zapojili aj s vyzdobenou ruskou volgou plnou mladých pionierov a pionierok. Samozrejme,

Aké veľké bolo vo štvrtok ráno prekvapenie všetkých, keď si prečítali dlhý zoznam zamietnutých žiadostí o vycestovanie. To už sa začali ozývať hlasy ľudu, ktoré neboli spokojné s takýmto systémom. Po celodennej záchrannej akcii v Černobyle sa už chytil iniciatívy pionier Oliver Zajac a za podpory starších súdruhov Šibu a Grixyho zorganizoval pred večerou nenásilnú, no ešte potlačenú, sviečkovú manifestáciu. Pri večernom príhovore však už všetci, mladí aj starší, povyťahovali kľúče a protirežimové transparenty a za hlasných hesiel prinútili vedenie tábora podať demisiu. Krátka oslava slobody trvala pre niektorých jedincov až do rána. Hurá cesta domov! Čo však už asi nikto nečakal bola návšteva kúpaliska v Maďarsku, čo celkom príjemne v tomto teple osviežilo.
Organizátori vyjadrili s priebehom tábora spokojnosť. Nesmieme zabudnúť ani na spoločné celotáborové večery, kde pamätnici za pomoci autentických videí a vlastných skúsenosti opisovali, aké to bolo, žiť v tejto dobe pred 1989. A čo na to naši mladí? O niektorých veciach, čo zažili, nemali ani tušenie, že sa to takto dialo. Podľa ich vlastných slov bolo veľmi zaujímavé miestami na vlastnej koži pocítiť bývalý režim. Nuž, čo nám ostáva po tomto tábore? Vážme si slobodu a tešme sa už na ďalší tábor.

Stanislav Prokop

„ESTA ES ĽA HUVEM TUDEĽ PAPA“

Stretnutie. Týmto slovom žili putujúci, ktorí sa vybrali neznámou cestou. Ak by ste náhodou netušili kam, putovali do Madridu. Po štyroch rokoch sa mladí z celého sveta stretli v Madride na letisku Cuatro Vientos. Keď píšem z celého sveta, tak naozaj z celého:Číňania, Japonci, Brazílčania, Američania a Európania z rôznych kútov. Zišli sa, aby aspoň z diaľky mohli zazrieť tak veľkú osobnosť nášho života. Ale to, samozerjme, predbieham.
Okrem toho sa Vám môžeme pochváliť aj inými kútmi krásnej malej Európy. Prvé kroky našej púte putovali do Turína na miesta, kde sme mohli prežiť blízkosť don Bosca a neskôr aj svätého Dominika Sávia. Iste nesmel chýbať aj oddych, a to kúpanie pri mori, či rušná Barcelóna. A potom to prišlo. Milióni mladých ľudí po uliciach vykrikujúcich: Esta es ľa huvem tudeľ papa...(Sme pápežová mladež) Potlesk, smiech, spev, aj takto môžeme definovať radosť, ktorú mladí prejavovali. Večer pred hlavnou omšou to nevyzeralo príjemne. Mraky sa zbiehali a blesky bili. Ktovie, akou to malo byť skúškou.... Búrka ustala a radosť neutíchala. Polotichou adoráciou a chladnou nocou sa deň chýlil ku koncu.

V skoré ráno nás zobudil hlas radostnej moderátorky a išlo sa na vec. Dlhé rady na tolety a pitný režim nám zabrali nemálo času. A už to tu bolo. Slávnostná omša. Mohutne znejúci zbor, ktorý nás sprevádzal a spríjemňoval to málo, čo sme rozumeli. Po omši a preplnenom metre naše kroky smerovali do Lúrd. Kúpanie v svätej vode a obhliadka chrámu, takto možno definovať deň, ktorí strávili pútnici v tomto požehnanom meste. Nuž a Gardaland-zábavný park, bol čerešničkou na torte pred úplným koncom našej púte.
Zábava, samozrejme nesmela chýba, ale nebolo to len o nej. Heslom dní mládeže bolo: „ Zakorenení a postavení na Ježišovi Kristovi, upevnení vo viere.“ S týmto heslom sa mladí snažia kráčať ďalej ich životom. No a isteže, aby som nezabudla. Všetkých Vás pozýva Svätý Otec na ďalšie stretnutie o 2 roky v Rio de Janeiro.

Nika Kurtyová

BODKA ZA PRÁZDNINAMI

Piatok. Pre niektorých bežný deň, pre iných ten neopakovateľný. Začal priskoro. Po návrate z večných sľubov nám na oddych ostávalo len pár hodín. V duchu očakávaní sa preto niesla celá siedma hodina ranná. Kto si privstane? Prídu…? Nakoniec sa autobus naplnil a cestu i celý deň sme zverili pod ochranu Panny Márie.
Ako to vždy býva, neoddeliteľnou súčasťou saleziánskeho výletu bolo množstvo dialógov a neposedností zo strany oratoriánov. Tlupa asi päťdesiatich sme sa po dvoch hodinách ocitli na parkovisku pri našej levočskej matičke. Po registrácií a oboznámení sa s programom nasledovalo zhromaždenie sa na vopred pripravenom mieste.
Kdesi tam, v lesíku, sa začal program. Celý deň sa niesol v znamení tohtoročného motta „Poďte a uvidíte“ a návštevou dnešného dona Bosca don Pasquala Cháveza. Mladí, väčšinou z východniarských stredísk, nás obdarili svojimi scénkami a nezabudnuteľnou atmosférou. Striedala sa tombola, príprava uvítacieho ceremoniálu vzácnej návštevy a množstvo srandy. Nedá mi nespomenúť, že práve scénka z bardejovského oratka pod vedením Ikera Casillasa (Martin J.) vyhrala putovnú trofej.

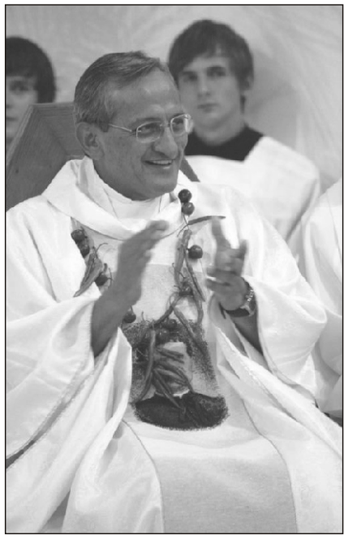
Súčasťou uvítania bol „pit stop“- červený koberec, a všetci mladí, ktorí mávali balónmi a kričali BENVENUTO. Don Chavez len ťažko prešiel husto sa natlačeným davom, plným natešených chlapcov. Nechýbal ani osobný kontakt a podávanie rúk. Pod vedením Paľa Kaľatu, prestrojeného za mexikána, a jeho mandolíny, sme spoločne zaspievali „salve don Bosco santo“. Hlavný predstavený Saleziánov nás prekvapil svojou jednoduchosťou a pokorou. Sadol si na zem medzi nás a rozprával. Svoj príhovor začal nádhernou myšlienkou: „Celý svet vie, že dnes som prítomný práve tu, medzi vami, na Levočskej hore, ktorá sa stala centrom saleziánskej kongregácie vďaka Vám!“. Úžasné a hlboké myšlienky zneli celú nasledujúcu štvrťhodinu. Prišiel nám mladým odovzdať posolstvo dona Bosca - jeho veľký sen: „Vidieť mladých navždy šťastnými!“. Vyzýval nás k tomu, aby sme objavili to, čo Boh chce v našom živote od každého jedného z nás. Aby sme mali odvahu nájsť Ježiša a slúžili druhým. Lebo len vtedy môže byť človek šťastný, keď sa dáva iným.

Ďalšou časťou programu boli pre mladších hry a pre starších diskusia s našim vzácnym hosťom na tému hľadanie povolania. Súčasťou tohto dňa bolo aj spytovanie svedomia a svätá spoveď. Opäť priestor pre rozhovory, povzbudenia a osobné zážitky s Kristom. Asi tým najväčším zážitkom bola svätá omša, ktorú celebroval dnešný don Bosco za pomoci slovenského provinciála v sprievode ďalších mnohých saleziánov. Don Pasqual Chavez ani tu neprestal rozdávať povzbudivé slová.
A čo nakoniec? Bodka opäť potvrdila svoju originalitu, ktorou si už dávno získala naše srdcia. Znova sa zaradila do rebríčka TOP akcií leta, a preto sa už teraz všetci veľmi tešíme na jej ďalší ročník. Príďte a uvidíte.

Patrik Juríček

ÚPLNE SA ODOVZDAŤ BOHU A ĽUĎOM

Prvý septembrový deň bol výnimočným dňom nielen pre nás, osadenstvo z oratka, ale najmä pre siedmich čakajúcich, ktorým tento deň zmenil život. Natoľko, že sa rozhodli zasvätiť svoj život navždy Bohu na večných sľuboch v Žiline. Medzi týchto šťastných ľudí, patrí aj Pavol Pipka, alias Pipec, ktorý v Bardejove strávil dva roky a večné sľuby spolu s ďalšími spolubratmi zložil v Žiline začiatkom tohto mesiaca.
Odbilo pol jedenástej a dva preplnené autobusy vyrazili do Žiliny. Pokojnú cestu občas prerušili vášnivé dievčenské debaty o tom, ktorá si čo oblečie, či bude lepšia čierna sukňa, alebo vzorovaná, alebo aké topánky sa viac hodia na túto udalosť. Samozrejme, že celú cestu sme mysleli na tri sestry saleziánky a štyroch bratov saleziánov, ktorí zložia svoje doživotné rehoľné sľuby v prítomnosti hlavného predstaveného saleziánov don Pascuala Cháveza. Naše myšlienky, ktoré smerovali k ním sa spojili najmä v spoločnej modlitbe svätého ruženca, ktorý sme sa počas cesty pomodlili. Po príchode do Žiliny naše kroky smerovali do Kostola Sedembolestnej Panny Márie, kde sa o 16:00 hodine začal slávnostný obrad.

V kostole bola hlava na hlave, poriadne sa nedalo ani dýchať, akoby aj nie, veď všetci tu chceli byť prítomní. Don Pascual Chávez sa počas homílie prítomným prihovoril a povzbudil ich, že človek je skutočne šťastný len ak je s Bohom. Nasledovalo skladanie doživotných rehoľných sľubov, počas ktorých sa mnohým na tvárach objavili slzy dojatia. Záver svätej omše patril poďakovaniu, najmä rodičom a rodinám, týchto siedmich ľudí, ktorí vychovali nových saleziánov a saleziánky. Na námestí pred kostolom prebiehalo fotenie, rozhovory a slávnostné blahoželania. Trocha unavení, ale hlavne hladní sme sa presunuli do jednej zo žilinských sál, kde sme si naše žalúdky zaplnili výborným jedlom, ovocím a koláčmi. Ešte posledné kuracie stehienko do ruky a boli sme pripravení na cestu domov.

Tento deň svojou atmosférou zatienil všetky ostatné. Bol to obyčajný, ale zároveň tak výnimočný deň vo viacerých momentoch. Pre Pipca a ďalších mladých ľudí sa jedna etapa života končí a druhá začína. Na tejto novej etape mu držíme všetci palce. Kto ďalší z nás bude nasledovať Pipca na ceste k Bohu a ľuďom?

Mária Gajdárová

ROZHOVOR S PETROM HASIDLOM

Po všetkých tých rozhovoroch s rôznymi saleziánmi, ktorí sú, alebo boli v našom stredisku nám ostali ešte dvaja, ktorých Vám v tomto čísle predstavíme. Ako prvého by sme Vám chceli predstaviť nového člena bardejovskej saleziánskej komunity Petra Hasidla.

Mohli by ste nám predstaviť Váš doterajší život?
Pochádzam z Dubnice nad Váhom. Mám jedného súrodenca, staršieho brata. K saleziánom som sa dostal ako miništrant, ešte dávno za totality a potom to už išlo. Rozhodnutie stať sa saleziánom prišlo, keď som bol 22-ročný. Žiadna ma nechcela, tak som išiel .

Kde ste pôsobili pred príchodom do Bardejova?
V Žiline som pôsobil ako študent filozofie, to boli dva roky. Potom nasledovali dva roky na asistencii v Trnave, štyri roky na teológii v Bratislave a po kňazskej vysviacke päť rokov v Námestove. Tam som pôsobil ako vedúci oratória a ako zlatý klinec programu zástupca riaditeľky na cirkevne základnej škole. A teraz som tu, v Bardejove.

V čom spočíva Vaša úloha v Bardejove?
Mojou hlavnou úlohou je pôsobiť na Poštárke, predovšetkým na Základnej škole Bl. Zefirína ako školský kňaz. A verím tomu, že ďalšie úlohy sa časom ešte ukážu.

Máte skúsenosti s prácou s Rómami aj z minulosti?
Ako kandidát som už bol v Bardejove a pracoval som s Rómami a ako kňaz som chodil vypomáhať do väznice pre mladistvých v Sučanoch, čo bola naozaj silná skúsenosť.

Aké sú Vaše záľuby vo voľnom čase?
Mám rád všetky adrenalínové športy a hlavne lyžovanie.

Čo by ste chceli odkázať čitateľom z našej farnosti?
Buďte veselí, tak ako ste aj mňa privítali, pretože práve to ma oslovilo. To bolo také pravé východňarske .

Zuzka Ištoňová

